

Conciliul Vatican II

La 25 ianuarie 1959, aflând despre convocarea Conciliului, fondatorul lui Opus Dei a manifestat bucuria sa și speranța, și a început să se roage și să ceară rugăciuni „pentru reușită fericită a acestei inițiative mari care este Conciliul Ecumenic”.

01.01.1962

La 25 ianuarie 1959, aflând despre convocarea Conciliului, fondatorul lui Opus Dei a manifestat bucuria sa și speranța, și a început să se

roage și să ceară rugăciuni „pentru reușită fericită a acestei inițiative mari care este Conciliul Ecumenic”.

Au luat parte la el unii dintre fiii săi, printre care, cel mai strâns colaborator al său, părintele Alvaro del Portillo. În anii Conciliului mulți părinți conciliari au voit să-l întâlnească pe monsenior Escrivá și să asculte părerea sa asupra argumentelor în discuție.

Mulțumirea sa a fost mare, la încheierea conciliului, și a primit învățăturile conciliare, cu care se găsea în strânsă sintonie. A văzut confirmat spiritul lui Opus Dei. „Una din cele mai mari bucurii a fost de a vedea cum Conciliul Vatican II a proclamat cu mare claritate chemarea divină a laicatului. Fără umbră de presumție, trebuie să spun că, întrucât se referă la spiritualitatea noastră, Conciliul nu a

însemnat să schimbe o invitație, dar a confirmat ceea ce – prin harul lui Dumnezeu – trăiam și învățam de atâția ani în această parte.

Caracteristica principală a lui Opus Dei nu sunt tehnici și metode de apostolat, și nici structuri determinate, ci o spiritualitate care conduce tocmai la sfințirea muncii obișnuite”.

Chemarea universală la sfințenie

În constituția dogmatică despre Biserică, *Lumen gentium*, se citește: „Este evident pentru toți, că toți cei care cred în Cristos de orice stare sau rang, sunt chemați la plinătatea vieții creștine și la perfecțiunea carității și că o astfel de sfințenie promovează în aceeași societate pământească un mod de viață mai uman” (n.40).

Chemarea universală la sfințenie era centrul învățământului fondatorului lui Opus Dei. Deja într-un document din 1930, de exemplu, afirma:

„Sfințenia nu este un lucru pentru privilegiați: Domnul îi cheamă pe toți, de la toți așteaptă Iubire: de la toți, oriunde s-ar găsi; de la toți oricare ar fi starea lor, profesiunea lor sau meseria”.

Încă de la început a învățat că toți credincioșii au „suflet sacerdotal”, adică participă la preoția lui Cristos.

Într-un document din 11 martie 1940 scria: „Cu suflet sacerdotal, făcând din Sfânta Liturghie centrul vieții noastre interioare, să căutăm să stăm cu Isus între Dumnezeu și oameni”. Decretul conciliar Presbyterorum ordinis afirma: „Domnul nostru Isus (...) a făcut părtăș tot trupul său mistic de acea ungere a Duhului pe care el a primit-o: în el, într-adevăr, toți credincioșii formează o preoție sfântă și regală, oferă lui Dumnezeu jertfe spirituale prin Isus Cristos, și vestesc măreția aceluia care i-a chemat din întuneric în lumina sa

minunată. Nu se află deci nici un mădular care să nu aibă parte în misiunea întregului trup, dar fiecare din ei trebuie să sfințească pe Isus în inima sa și să dea mărturie lui Isus cu duh de profeție” (n.2).

Chemarea creștină, chemare la apostolat

De aici decurge că toți credincioșii sunt angajați direct în apostolat în virtutea consacrării de la Botez. O afirmă decretul Apostolicam actuositatem: apostolatul, „Biserica îl exercită prin toți membri săi, natural în moduri diferite; chemarea creștină, într-adevăr, este prin natura sa și chemare la apostolat” (n. 2).

Acest adevăr era trăit în Opus Dei încă de la fondare, dar se poate aduce un text scris de Sfântul Josemaría în 1932: „Trebuie respinsă prejudecata că credincioșii obișnuiți trebuie să se limiteze la ajuta clerul

în apostolate bisericești. Nu s-a spus că apostolatul laicilor trebuie să fie mereu o participare la apostolatul ierarhic: și lor le revine datoria de a face apostolat. Și aceasta nu pentru că se primește o misiune canonică, ci pentru că fac parte din Biserică; dezvoltă această misiune prin profesia lor, meseria lor, familia lor, colegii lor, prietenii lor”.

Vrând să descriem ce făcea fondatorul în timpul Conciliului, ar trebui să spunem: atâta muncă, atâta rugăciune și atâta penitență pentru ca Duhul Sfânt să călăuzească adunarea și Biserica. Și insista la fiii și fiicele sale din întreaga lume ca să facă la fel.

În perioada conciliară, în noiembrie 1965, Paul al VI-lea inaugură centrul ELIS în cartierul roman Tiburtino, în prezența a zeci de mii de persoane, de mulți prelați care participau la conciliu și a monseniorului Escrivá.

Este un centru educativ pentru tineretul muncitor într-o zonă periferică și atunci destul de părăsită. Fericitul Ioan al XXIII-lea i-a încredințat realizarea lui Opus Dei.

Papa a exclamat: „Totul aici este Opus Dei!”

Sfântul Josemaría mărturisea apoi:

„Eram foarte emoționat. Am fost emoționat mereu cu Pius al XII-lea, cu Ioan al XXIII-lea și cu Paul al VI-lea, pentru că am credință”.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
conciliul-vatican-ii-2/](https://opusdei.org/ro-ro/article/conciliul-vatican-ii-2/) (20.03.2026)